

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Michalem Poupě, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 A 116/2017 - 20,

t a k t o :

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 A 116/2017 - 20, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 10. 3. 2017, č. j. KRPA-87395-17/ČJ-2017-000022-ZAM, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok. Správní orgán prvního stupně přistoupil k vyhoštění z toho důvodu, že žalobce byl v České republice zaměstnán a neměl k práci potřebné povolení, disponoval pouze vízem typu D vystaveným v Polské republice. Žalobce podal

proti tomuto rozhodnutí odvolání, žalovaná ho však rozhodnutím ze dne 25. 9. 2017, č. j. CPR-10114-4/ČJ-2017-930310-C232, zamítla jako nepřipustné, protože se žalobce dne 10. 3. 2017 vzdal práva podat odvolání.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), ve které zejména namítal, že byl pod nátlakem policie, v hektické situaci a bez možnosti poradit se s právním zástupcem, donucen vzdát se práva na podání odvolání. Při výslechu uvedl, že nerozumí českému jazyku slovem ani písmem, nicméně na prohlášení o vzdání se práva na odvolání je údajně jím napsaná věta v češtině. Lze tak důvodně předpokládat, že tuto větu nepsal žalobce. Předmětné prohlášení nadto nesplňuje náležitosti uvedené v § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), nelze k němu tedy přihlížet. Žalobci také byly při výslechu kladeny nepřipustné otázky a nebyl ve svém mateřském jazyce poučen o svých právech a povinnostech. Dále namítl, že správní řízení trvalo v řádu hodin a bylo zkratkovité. Žalobce rovněž v žalobě brojil proti existenci důvodů pro správní vyhoštění.

[3] Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Uvedl, že na č. l. 19 správního spisu je založeno žalobcem podepsané prohlášení, kterým se vzdal práva na odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Na toto prohlášení žalobce azbukou napsal, že se práva na odvolání vzdává. Svým podpisem stvrdil, že se práva na odvolání vzdává na základě svobodné vůle, přičemž byl řádně poučen o právních následcích tohoto úkonu. Městský soud neshledal, že by prohlášení nemělo náležitosti dle § 37 odst. 2 správního řádu. Z prohlášení je patrné, kdo jej činí, před jakým správním orgánem a čeho se týká. Je z něj též zřejmé, že bylo podepsáno za přítomnosti tlumočníka. Městský soud tak dospěl k závěru, že k sepsání předmětného prohlášení došlo na základě žalobcovy svobodně projevené vůle. Žalobce si musel být vědom případných následků; pokud úřední osobě či jakémukoliv poučení neporozuměl, mohl tuto skutečnost správnímu orgánu prvního stupně sdělit. Soud rovněž nepovažoval za nestandardní, že řízení o správním vyhoštění proběhlo v řádu hodin. Délka správního řízení sama o sobě nepředstavuje nezákonnost správního rozhodnutí. Námitkami věcného charakteru proti uložení správního vyhoštění se městský soud nezabýval. Jeho úkolem bylo pouze posoudit, zda žalovaná postupovala v souladu s právními předpisy, jestliže žalobcem podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí jako nepřipustné zamítla.

[4] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje, že prohlášení, kterým se vzdal práva na odvolání, nebylo svobodným projevem jeho vůle, neboť ho učinil pod nátlakem, v hektické situaci a nerozuměl významu tohoto aktu. Proto nemůže být vůbec považováno za právní jednání. Stěžovatel dále namítá, že žalovaná ani městský soud bez zdůvodnění nepřihlíděly k navrhovaným důkazním prostředkům, kterými chtěl stěžovatel prokázat nepřipustný nátlak ze strany správního orgánu prvního stupně. Kromě svého čestného prohlášení navrhoval rovněž svědecké výpovědi ostatních cizinců zajištěných Policií České republiky při akci „Rohlík 2017“. Městský soud dospěl k závěru, že pokud se úkonu –

pokračování

vzdání se práva na odvolání – účastnil tlumočnick, stačí to k vyvrácení námitky o nesvobodném projevu vůle stěžovatele. S tím stěžovatel nesouhlasí, protože tlumočnick nebyl přítomen po celou dobu řízení ode dne 9. 3. 2017, k nátlaku docházelo „beze svědků“. Městský soud se nadto ani nepokusil daného tlumočnicka vyslechnout. O nátlaku ze strany správního orgánu prvního stupně podle stěžovatele svědčí také návodné a úskočné otázky, které mu byly při výslechu kladeny.

[6] Stěžovatel dále namítá, že jako osoba, která nerozumí českému jazyku, podepsal prohlášení o vzdání se práva na odvolání v češtině. Nebylo přitom prokázáno, že byl ve svém mateřském jazyce poučen o významu a následcích takového úkonu. Jako právní laik si nemohl být vědom důsledků vzdání se práva na odvolání. V tomto směru stěžovatel poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu vydané ve věcech sp. zn. 5 Azs 270/2017 a sp. zn. 5 Azs 272/2017.

[7] Stěžovatel argumentuje také tím, že jeho vzdání se práva na odvolání nesplňuje požadavky podle § 37 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 120/2011 – 80. Použití předtištěného formuláře, který mu správní orgán předložil k podpisu, aniž o něj stěžovatel žádal, představuje nepřípustný zásah do jeho procesních práv. Ta byla dále zkrácena i průběhem řízení v rámci jediného dne, což stěžovatel označuje za naprosto nestandardní. Stěžovatel považuje přístup správního orgánu prvního stupně v této věci za systémový, protože do podobné situace jako on se dostali další cizinci, kteří se rovněž vzdali práva na odvolání. Městský soud se však těmito námitkami nezabýval, čímž rezignoval na ochranu zákonnosti procesu správního vyhoštění.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Odkázala na napadené správní rozhodnutí a rozsudek městského soudu, s jehož závěry se naprosto ztotožnila. Žalovaná dále poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2017, č. j. 4 Azs 196/2017 – 23 a č. j. 4 Azs 197/2017 – 23, ve kterých tento soud v obdobných věcech kasační stížnosti zamítl.

[9] Na úvod Nejvyšší správní soud zmiňuje, že výrok I. tohoto rozsudku se opírá o skutečnost, že rozšířený senát již vydal dne 14. 8. 2018 usnesení č. j. 2 Azs 340/2017 – 72 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). V něm se zabýval otázkou vzdání se práva na odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo uloženo v řízení vedeném v rámci policejní akce „Rohlík 2017“. Odpadla tedy překážka, pro kterou bylo řízení o této kasační stížnosti přerušeno usnesením ze dne 6. 6. 2018, č. j. 9 Azs 419/2017 – 17.

[10] Druhý senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžném posouzení věci vedené pod sp. zn. 2 Azs 340/2017 k názoru, že v jednotlivých případech cizinců vyhoštěných v návaznosti na tuto konkrétní policejní akci existuje rozporná judikatura kasačního soudu. Věc proto předložil rozšířenému senátu. Rozšířený senát ve výše zmiňovaném usnesení č. j. 2 Azs 340/2017 – 72, konstatoval, že jednotlivé senáty Nejvyššího správního soudu vycházely ve svých rozsudcích z rozdílně zjištěného skutkového stavu, a proto zaujatými právními názory ani na ně navazujícími výroky nemohly založit rozpor v judikatuře. Rozšířený senát zdůraznil, že odlišnost skutkového

stavu byla o to významnější, že předmětem posuzování byla otázka pravosti, vážnosti, určitosti, srozumitelnosti a dobrovolnosti projevu vůle. Při jejím hodnocení je nutné přihlížet ke všem skutkovým okolnostem, ze kterých lze o obsahu projevené vůle usuzovat. Jednotlivé senáty totiž takto hodnotily nejen pouhou existenci vlastnoručního přípisu, kterým se cizinec měl vzdát práva na odvolání, ale i jeho přesnou formulaci, jeho jazyk, jazykovou vybavenost účastníka řízení, jeho následné chování a další skutkové okolnosti. Právní závěry učiněné na základě určité kombinace skutkových okolností proto nevytvořily pravidlo předurčující hodnocení skutkových okolností ve věci jiné. Rozšířený senát závěrem konstatoval, že mu nepřísluší posuzovat ani to, zda skutkový stav jednotlivých posuzovaných případů byl skutečně rozdílný nebo ne, případně zda různé senáty pouze nepřecenily dílčí odlišnosti v souhrnu obdobných případů; jeho sjednocující role je totiž dána výlučně v otázkách právních.

[11] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu plyne, že jednotlivé případy správních vyhoštění cizinců je třeba posuzovat individuálně, byť jsou důsledkem totožné policejní akce. Každé správní rozhodnutí týkající se jednotlivých cizinců totiž bylo vydáno na základě odlišných skutkových okolností, za nichž se cizinci vzdávali svého práva na odvolání.

[12] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), je přípustná (§ 102, věta druhá s. ř. s. a § 104 s. ř. s. *a contrario*) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná. Podotýká přitom, že se ve značné míře přidržel právního názoru vyjádřeného již v rozsudku tohoto soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 272/2017 – 17, neboť má za to, že skutkové okolnosti obou kasačních stížností jsou podobné, byť si je vědom určitých dílčích odlišností, které však nejsou takového rázu, aby zakládaly důvod se od uvedeného judikátu odchýlit (k tomu více viz odstavec [24] níže). Soud rovněž přihlížel i k další přílehlavé judikatuře týkající se vyhoštění cizinců v návaznosti na předmětnou policejní kontrolní akci, odkazuje tak na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 Azs 310/2017 – 28, ze dne 10. 1. 2018, č. j. 3 Azs 273/2017 – 35, a ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 273/2017 – 31.

[14] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 9. 3. 2017 proběhla podle § 167 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policejní akce „Rohlík 2017“, a to speciálně se zaměřením na kontrolu cizinců, kteří jsou na území hl. m. Prahy zaměstnáni bez oprávnění k pobytu anebo bez povolení k zaměstnání. V rámci této akce byl kontrolován při výkonu práce mimo jiné i stěžovatel, který byl vyzván k předložení dokladů. Předložil cestovní pas Ukrajiny, ve kterém měl vylepeno pouze polské vízum typu D č. X s platností ode dne 19. 9. 2016 do dne 21. 6. 2017 s délkou pobytu na 180 dnů. Stěžovatel nepředložil povolení k výkonu zaměstnání na území České republiky. Z těchto důvodů byl zajištěn a následně s ním bylo dne 10. 3. 2017 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Usnesením ze dne 10. 3. 2017,

pokračování

č. j. KRPA-87395-11/ČJ-2017-000022, byl v řízení ustanoven tlumočník z jazyka ruského, a to osoba nezapsaná v seznamu soudních tlumočnicků, neboť žádný ze soudních tlumočnicků nebyl v danou chvíli k dispozici.

[15] Dne 10. 3. 2017 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o uložení správního vyhoštění (specifikované výše v odstavci [1]). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo stěžovateli předáno osobně téhož dne. Na poslední straně tohoto rozhodnutí je v českém jazyce předtištěno, že „[ř]ízení bylo vedeno v jazyce českém, za přítomnosti tlumočníka, neboť nerozumím jazyku, v němž se řízení vede, rozhodnutí jsem za přítomnosti tlumočníka v plném rozsahu porozuměl.“ Převzetí rozhodnutí stěžovatel stvrdil svým podpisem, nachází se zde i podpis ustanoveného tlumočníka. Součástí správního spisu (na č. l. 19) je také předtištěné formulářové prohlášení o vzdání se práva na odvolání ze dne 10. 3. 2017 v českém jazyce, které stěžovatel podepsal. Prohlášení je podepsáno také tlumočníkem. Pod podpisy stěžovatele a tlumočníka je na prohlášení vlastnoručně dopsána věta v azbuce, která není přeložena do českého jazyka a ani nic dalšího se k ní ze správního spisu nepodává (na tomto místě Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že stěžovatel v žalobě nesprávně tvrdil, že na prohlášení je údajně napsaná věta v českém jazyce).

[16] Předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nepřípustnost, neboť se stěžovatel práva na odvolání vzdal. Městský soud tedy mohl přezkoumat napadené rozhodnutí pouze z toho hlediska, zda bylo odvolání po právu zamítnuto jako nepřípustné a zda byl stěžovatel zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009 – 91).

[17] Z uvedeného vyplývá, že městský soud se zabýval, respektive měl se zabývat tím, zda lze dospět k závěru, že stěžovatel učinil úkon spočívající ve vzdání se odvolání dobrovolně či zda lze jeho projev vůle hodnotit jako nesvobodný a vynucený. V takovém případě by tento úkon stěžovatele nemohl být považován za projev vůle, který by byl schopen vyvolat právní účinky vzdání se práva. K tomu měl městský soud vyhodnotit veškeré okolnosti, za nichž k zadržení stěžovatele došlo, které z obsahu odvolání stěžovatele vyšly najevo, jakož i samotný průběh správního řízení.

[18] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že případy, kdy lze zpochybnit úkon účastníka řízení, kterým se vzdává práva na podání odvolání, jsou výjimečné. Vzdání se práva podat odvolání je projevem dispoziční zásady, kterou je ovládáno zahájení odvolacího řízení. Účastník řízení může svého dispozičního práva využít a výslovným projevem vůle se vzdát možnosti napadnout rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním. Pokud o těchto skutečnostech nepanuje žádná pochybnost, pak nastává právem předpokládaná situace, kdy je třeba na jeho posléze podané odvolání nahlížet jako na nepřípustné, neboť je podáno subjektem, jemuž právo podat odvolání již nepřísluší (§ 81 odst. 2 správního řádu). Vzdání se práva na odvolání je totiž nevratným procesním úkonem účastníka řízení, jehož právní následky, včetně nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je třeba respektovat. To ovšem neplatí za situace, kdy by se prokázalo, že vzdání se práva na odvolání není právně účinné, např. z důvodu chybějících náležitostí vůle či nedostatečné procesní způsobilosti k tomuto úkonu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 4 Azs 174/2017 – 51).

[19] Ústavní soud dále například v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. IV. ÚS 67/16, konstatoval, že „[s]kutečnost, že vzdání se odvolání není právně účinné, je přitom možné prokázat právě v odvolacím řízení, v němž odvolací orgán nejprve zkoumá, je-li odvolání přípustné. V rámci posuzování přípustnosti odvolání je nutné posoudit také podmínky, za jakých bylo vzdání se práva na odvolání učiněno. Mezi tyto podmínky patří jak splnění zákonem stanovené formy, tak i posouzení případných důvodů zpochybňujících, že vzdání se práva na odvolání bylo učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně tak, aby se jednalo o právně relevantní projev vůle.“

[20] V rámci posouzení přípustnosti odvolání je proto nutné zkoumat též podmínky, za kterých bylo vzdání se práva na odvolání učiněno; je nutné zvážit i případné důvody zpochybňující zdánlivě jasnou skutečnost, že se účastník řízení svého práva na odvolání opravdu vzdal. Jak bylo uvedeno výše, vzdání se práva na odvolání je projevem vůle účastníka řízení, o němž nesmí být pochybnosti. Pokud stěžovatel tvrdil okolnosti svědčící o nedostatku vůle ohledně obsahu tohoto úkonu, musí být postaveno najisto, zda vzdání se bylo učiněno svobodně, vážně, určitě a srozumitelně tak, aby se jednalo o právně relevantní projev vůle, či zda jde naopak o právní jednání zdánlivé, neexistující. V této souvislosti je třeba uvést, že není pravdou, že by stěžovatel v žalobě navrhoval soudu provedení důkazů výsledkem svědků, jak uvádí nyní v kasační stížnosti, nicméně tyto návrhy vznesl v doplnění podaného odvolání, vyplynuly tedy ze správního spisu. Žalovaná je přitom ponechala bez povšimnutí. Proto měl městský soud tuto skutečnost brát v potaz v rámci posouzení skutkového i právního stavu věci a pro učinění závěru o validitě učiněného vzdání se práva na odvolání, potažmo závěru o zákonnosti rozhodnutí žalované.

[21] Městský soud s odkazem na obsah správního spisu konstatoval, že úkon spočívající ve vzdání se práva na odvolání byl učiněn písemně a v souladu s § 37 správního řádu; dovodil dále, že není pochyb o tom, jaký úkon byl učiněn a kdo jej učinil. Městský soud současně konstatoval, že stěžovatel je dospělá svéprávná osoba a pokud úřední osobě či nějakému poučení nerozuměl, mohl tuto skutečnost správnímu orgánu sdělit. Za rozhodné považoval to, že stěžovatel na prohlášení o vzdání se práva na odvolání azbukou napsal, že se práva na odvolání vzdává.

[22] Nejvyšší správní soud závěry městského soudu nesdílí. Stěžovatel v odvolání i v žalobě namítl nestandardnost, rychlost a připravenost celého řízení ze strany správního orgánu prvního stupně, jednání pod tlakem, dále též totožný postup žalované vůči desítkám cizinců, kteří se rovněž „vzdali“ práva na odvolání, a neporozumění právním následkům vzdání se práva na odvolání.

[23] Nelze pominout ani to, že v odvolací lhůtě stěžovatel podal odvolání, v němž rozporoval skutková a právní zjištění, a domáhal se tedy meritorního přezkumu. Tyto skutečnosti ve svém kontextu nenasvědčují vážně míněnému projevu vůle vzdát se práva na odvolání. Bylo proto věcí městského soudu tyto okolnosti posoudit v souvislostech konkrétních událostí a odůvodnit, proč námitky stěžovatele považuje za vyvrácené, respektive za liché. Nejvyšší správní soud tedy zdůrazňuje, že v dané věci určité pochybnosti existovaly a městský soud měl v návaznosti na žalobní námitky zkoumat, zda stěžovatel nebyl neprovedením odvolacího přezkumu zkrácen na svých právech.

pokračování

[24] V posuzovaném případě navíc stěžovatel ani vlastnoručně výslovně neuvedl, že se práva na odvolání vzdává. Pod textem formulářového vzdání se práva na odvolání je připojen podpis stěžovatele a tlumočníka; pod těmito podpisy je ručně dopsána věta v azbuce. Tato věta však není do českého jazyka přeložená a její formulaci, respektive to, že je zde bez dalšího uvedena, tak dle názoru kasačního soudu nelze postavit naroveň úkonu spočívajícího ve vzdání se práva na podání odvolání. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se závěrem městského soudu, že stěžovatel na prohlášení azbukou napsal, že se práva na odvolání vzdává. Cizojazyčné prohlášení stěžovatele nebylo přítomným tlumočníkem přeloženo a lze se tak pouze domnívat, co přesně vyjadřuje. Městský soud neměl pro tento svůj klíčový argument oporu ve správním spise či v důkazech provedených v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že v rozsudku č. j. 3 Azs 272/2017 – 17, tento soud nepovažoval za dostatečnou ani na prohlášení rukou dopsanou formulaci „*odvolávat se nebudu*“. Uvedl k tomu mimo jiné to, že „[s] *trochou nadsázky lze takové prohlášení vyložit jako pouhé konstatování, že stěžovatel nepodá odvolání; neplyne z něj nicméně výslovná vůle, že stěžovatel by se chtěl svého práva podat odvolání vzdát (jinými slovy mu nic nebrání v tom, aby se i přesto rozhodl odvolání podat).*“ Tím spíše nelze nyní aprobovat postup městského soudu, který se spokojil s úředně nepřeloženým prohlášením v cizím jazyce, jehož význam není zřejmý.

[25] Nejvyšší správní soud má dále za to, že ve výše popsáných skutkových okolnostech (k tomu i odstavce [14] a [15] výše) se nyní projednávaná věc odlišuje od některých obdobných případů týkajících se uložení správního vyhoštění cizincům v rámci akce „Rohlík 2017“, v nichž Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnosti stěžovatelů (jiných vyhoštěných cizinců) důvodnými (viz žalovanou odkazované rozsudky č. j. 4 Azs 196/2017 – 23 a č. j. 4 Azs 197/2017 – 23; v těchto věcech sami stěžovatelé na poslední list rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vlastní rukou připsali v rodném jazyce prohlášení přeložené tlumočníkem jako „vzdávám se práva na odvolání“, které opatřili svým podpisem).

[26] Dále se měl městský soud v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 120/2011 – 80 zabývat i otázkou, zda správní orgán svým postupem nevybočil z mantinelů poučovací povinnosti striktně vymezené v § 68 odst. 5 správního řádu. Toto ustanovení stanoví, že *v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.* Pokud správní orgán použil „přichystané“ prohlášení o vzdání se práva na odvolání, měl by přesvědčivě tento svůj postup, v jiných věcech správního vyhoštění standardně nepoužívaný, uspokojivě vysvětlit. Měl by jinými slovy zdůvodnit, proč v daném případě nerespektoval běžnou správní praxi, kdy účastníkům vyhošťovacího řízení prohlášení o vzdání se práva na odvolání nepředkládá, respektive proč v této věci považoval připravené formulářové podání za výraz právní pomoci ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu, respektive čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[27] S ohledem na shora uvedené považuje Nejvyšší správní soud závěr žalované i městského soudu, že podání obsažené ve správním spise je účinným vzdáním se práva stěžovatele na jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně,

přinejmenším za předčasný. Městský soud proto v dalším řízení posoudí jednotlivé žalobní námitky související s účinností stěžovatelova vzdání se práva na odvolání, a to v kontextu všech relevantních skutkových okolností případu. Za tímto účelem by měl městský soud také zvážit, zda není namístě doplnit dokazování například o výslechy svědků (popřípadě i vyzvat účastníky, zda budou uplatňovat nějaké další důkazní návrhy).

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu výrokem II. v souladu s § 110 odst. 1, větou první s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[29] V novém rozhodnutí rozhodne městský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu